

DUBROVAČKI PRIJEPORI

Neki potezi dubrovačke gradonačelnice pokazuju da se o sudbini Grada počelo drukčije razmišljati. Utrku na kratke staze postupno zamjenjuje promišljanje o dugoročnim efektima. Ali interesni lobiji otežavaju takvo skretanje, u kojem će trebati ispraviti neke već počinjene pogreške ili osujetiti pogrešno planirane a još neizvedene projekte

Nakon dosta neopreznih koraka, učinjenih nakon rata u Dubrovniku koji je tada, gotovo odsječen od cjeline Hrvatske, vodio bitku za preživljavanje, o sudbini njegova prostora te bliže mu i dalje okolice što s njime čini jedinstveno područje povijesnog i kulturološkoga značenja, počelo se napokon pomnije razmišljati. Svojevrsan povod za usredotočenje na pažljivije korake u planiranju budućnosti Grada je turistička »agresija« koja ga je zadesila. Iako se ta riječ može doimati preoštrm, ona ipak ukazuje na kolaps koji je pogodio grad Dubrovnik u turističkoj sezoni, što su osjetili i stanovnici i turisti. Možda zato što je slutila opasnosti, dubrovačka gradonačelnica je pred godinu-dvije najavila nužnost naplate ulaska u Grad i bila dočeka na nož. Oni koji su je osudili nisu se potrudili uvidjeti na što je ciljala. Riječ je, naime, bila o naplati ulaska turistima što *cruiserima* masovno opsjedaju Grad, trošeći ga, a ne ostavljajući u njemu gotovo ništa.

Kada je nedavno Direkcija za imovinu Republike Srbije oglasila prodaju dječjeg odmarališta Jakljan na istoimenom otočiću unutar Elafita, dakle, dubrovačkog otočja, gradonačelnica je, uvidjevši opasnost, opet javno obznanila namjeru da ga kupi Grad Dubrovnik, što je gotovo ostalo i nezamijeće-

no u nastaloj aferi zbog nepoštivanja međudržavnih dogovora te prodaje hrvatskog uknjiženog vlasništva od susjedne države.

Pa ipak, i ta se gradonačelnica namjera u prvi trenutak činila nelogičnom, jer je bilo za očekivati - ako je odmaralište na području Dubrovnika u državnom hrvatskom vlasništvu - da bude dodijeljeno Gradu, tim više što je uz njega vezana sudbina cijelog otočića. Posjedovati odmaralište na izvjestan način, naime, znači i posjedovati otočić. Ona je bolje da je u posjedu Dubrovnika negoli privatnika, pogotovo ako se strateški promišlja razvoj turizma na način da većina dobiti ostaje u Hrvatskoj, a ne da se preko stranih vlasnika preljeva negdje drugdje. A zna se da je Dubrovnik u tom pogledu uvijek bio »zlatna koka«. Samo je rat za neko vrijeme poremetio te tokove. U poraću, pak, previše je toga rasprodano i preprodano, često na štetu samoga Grada.

No, Grad nije uvijek u svemu odlučivao sam. Neke privatizacijske procese, s krivim procjenama, vodio je i Hrvatski fond za privatizaciju, a možda i on ne samostalno nego po napućima i savjetima nećijih lobista. Ono što je manjkalo, u težnji za što bržim priječanjem stranog kapitala, bilo je upravo strateško određenje koje se odnosi na cjelinu prostora. Umjesto toga uletalo se u parcijalna rješenja koja nisu bila lišena izvjesnih stranačkih interesa. Što više nekima je omogućeno da gotovo monopolistički osvajaju hotelske resurse Grada.

Da se i tu nešto mijenja, naslućuje se iz odluke Upravnog odbora HFP-a, kojom se Hoteli Koločep, na istoimenom otoku u Elafitima, ne prodaju onome koji je ponudio najvišu otkupnu svotu, nego onima koji su, uz manju otkupninu većinskog paketa dionica, ponudili najveću ulaganja. Tako vlasnikom Hotela Koločep postaje neprofitna ustanova Otok znanja koja je spremna u njega uložiti skoro tri puta više novca od

VESNA KUSIN

»najboljeg« ponudača u otkupu (Hotel Kompas iliti Goran Štok). Reklo bi se da je utrka na kratke staze zamijenjena dugoročnijim planiranjem.

No, i tu je potreban izvjestan oprez, jer spomenuta ustanova sredstva ulaganja kani namiriti iz europskih fondova. Ali, možda se od nje ponešto može i naučiti, s obzirom na to da Hrvatska još nije iskoristila te mogućnosti. Ono

što izgleda primamljivim je da će Otok znanja otok Koločep pretvoriti u svojevrsno učilišno i znanstveno središte, djelotvorno tijekom cijele godine, a ne samo u turističkoj sezoni.

Otok znanja na Koločepu mogao bi biti dobra dopuna Dubrovačkom sveučilištu koje se upravo bori za vlastiti prostor. Aktualni prijevor je treba li Sveučilištu dati zgradu stare bolnice ili bi se to zdanje na atraktivnoj lokaciji moglo unosnije utržiti u turističkoj namjeni.

Gradonačelnica Dubrovnika u tom je pitanju, unatoč većini suprotnih htijenja, odlučna: stara bolnica treba postati sveučilišnim zdanjem, ne samo zato da taj golem kompleks ostane u hrvatskom vlasništvu nego ponajprije stoga što je Dubrovniku potrebno sveučilište kako bi se mladima omogućilo da studiraju, a potom i ostaju u svome Gradu.

S tom namjerom gradonačelnica se svojedobno zalagala i za POS-ovu gradnju na području Pustijerna gdje bi se kupnja stanova omogućila upravo mladima i na taj ih se način vezalo uz Grad koji napuštaju, a njihovo mjesto zauzimaju stranci, pretvarajući ga u ljetovalište što zimi zjapi praznim.

Pustijerna je, međutim, kao arheološki lokalitet preskupa za takvu gradnju, ali se možda iznađe neko drugo rješenje. Važno je da se o dugoročnoj sudbini Grada počelo pažljivije promišljati. U tom kontekstu možda se odustane od još nekih pogrešno planiranih, a još uvijek neizvedenih projekata.